

Végigver rajtad (2)

Ebben a sűrű, otthonos
homályban jól érzem magam.
Az avarból előkotorhatom,
mint megbarnult fényképeket,
összegyűlt éveinket.
Süppedő, langyos korhadék – a fekhely
törött rugóival. Levélfoszlányok:
elrongyolt bankjegyek – ebédpénz,
lakbér, kiszámolt örömök: mozi,
vacsora, cigaretta, bor.
Fakéreg tiszta illata:
hajadé? Összebújtunk,
egymás felé növő magányban.
Ó, ez az erdő, ez az erdő! Fonnyadó
délutáni fényben állok a fák között –
eget markolnak vagy homályt csak – karjaid,
milyen sok karcsú, védtelen,
sovány karod! Ölelés-erdő, fázós,
felhők kesztyűit kereső, didergő,
lombok kabátujjába, takaróm alá
bújó, arcomat cirógató: szerető-erdő,
feleség-erdő, megsokszorozott
szerelmem erdeje, szavainkkal,
leveleink soraival telerótt;
levélerezet-erdő, ráncainké. Jó itt,
ugye, hogy jó? itt nélküled is
minden reád emlékeztet, terólad
összegyűjtött hasonlatok
erdeje ez.
És nem viták, veszekedések,
békülő, kényszeredett ölelések,
visszanyelt szavak, megbánt szavak,
szavak – szeretkezéshez hazudottak,
őszinték, félig igazak, újra igazak,

szavak erdeje?

Szél jár.

Jó volna azt mondani, gyöngysorok
csörrennek össze nyakadon, ha szél jár
és verdesi az ágakat, esőt hoz,
lassú, szemerkélő esőt, hazuggá
vált jelszavak ritmusával, szorongást;
újságok, könyvek, kérvények lapjaiként
zizegve, földre hullva, tölgyek
odvába, mint fiókba gyűrve; szél jár,
kopogtat, verítékezik
ablakunkon, esőt hoz, idegen
léptek kopogását a ház előtt,
szívdobogást, ideges ujjaid
dobolását az ágy szélén, a párnán.

Ez a vers is

plakátként ázik, szétmállott szavak,
egymásról lerongyolódó
öleléseink avarába lépek;
megszürkülünk, mint nyirkos vásznak,
lepedők, ingek, kifakult
zászlók a szélben, transzparenszek
tüntetések után – kiért? miért? mi ellen?
Mi ez a ritmus – csak a zápor?

Végigver rajtad, erdő,
végigver rajtad, szerelmem,
szorongásom, hazám.

1970 / WM KGY 2015.2.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)